ב) ויש לו ממנו שילדו עכשיו פירות שילדו למקוטעין ויש מהן שילדו לאחר זמן וחמ"כ ג) חומרים הלן בבהמה טמאה הלן בבהמה טהורה כלומר לא פליגי ופריך הא כתיב ד) הידעת עת לדת יעלי סלע חובל מילות תשמור תספור ירחים תמלאנה וידעת עת לדתנה ופירוש תספור ירחים תמלאנה ג) למיזל למקוטעין ומצני מיזי טהורה בבהמה טמאה כלומר למיזל יולדת למקוטעין אבל בהמה טהורה יולדת למקוטעין אבל בהמה טהורה יולדת למקוטעין ובשמעתין ה) פלוגתא בבהמה טהורה: **אף** מחוסר זמן קדוש **לפני** זמנו. והא דאמר בתמורה פרק אלו קדשים (דף יט:) הרי ממוסר זמן דלא קדוש קדושת הקדש כו' שמעון ורבנן אבל בשאר קדשים מודה לפילו ר' שמעון ו): **שכן** גואל מום בו'. הא דלא קאמר נמי ואין בהמ מחוסר לזרק כשאר קדשים ז) משום דפלוגתא היא התם בגמרא תמורה (דף כא.): **אביה.** פירש בקונטרס שנמלכין בזמומן בלא פדיון וקלא קאי הא ח) מכלל גואל הוא ונראה לפרש דמשונה מכילתה משאר פסולי המוקדשין דלזין ושחטין בזיטרין ט) ומכניס בזיטרין ושקליס בזיטרין ומדלוריית הוא דכתמעט בפרק קמא דתמורה (ד' ח.) ובפוף חלק (סנהדרין ד' קיב:) גבי עיר הנדחת דממעט בכור ומעשר מדכתיב בהמה מי שנאכל בתורת בהמתך יצאו בכור ומעשר שאין נאכלין בתורת בהמתך דתנן כל פסולי המוקדשין נמכרין בזיטרין חוץ מן הבכור ומעשר: **העברה** י) גמירי. ולפ ע"ג לריכא למילף נמי תמת מתת מקדשים כ) דכתמר בפ"ק (לעיל ד' יב.). יא) בהמה שיש בה מקלת סימנין הכא לענין קידוש שייך למילף טפי מהעברה דמעמע כל שאר יעבור תחת השבט לשון קידוש ל): **אשתבוחי** משתבח ליה. פירש בקונטרס שבכר ביכרה ולא תפסה בולידה עוד אבל בשאר בהמה שילדה עוד ולדות אחרים שאינה נאכלת אלא לבעלים ואין נשקלין בליטרא ואין נמכרין באיטליז ואין נשקלין בליטרא: יב) העברה גמור: יג) בפ"ק גבי נדמה שיש: יד) קידוש דכל אשר יעבור תחת השבט קדוש במתנות אלא ר"ש: טו) אמר רב כדאמרי רעוותא דצלתא עצר חיוותא: טז) תקבר. עיין בתוס' לקמן דף לב ע"ב: יז) כהונה דמעשר ושלמים: יח) דמעשר בהמה הוי: יט) עצר חיוותא: כ) בעבועי דדמא פולטת: כא) דהמפלת לאור ארבעים כו' טומאה וטהרה בציר מהכי: כב) בכמה כמה שהתה: כג) דוגיתי דס"ד דהכי אות א' נמחק: כד) יום שוהה הולד: כה) בלידה אחרינא שאינה: כו) אתמר משהתחילה לטנף אינה כו' והשאר נמחק: כז) ביכרה ולא תסתכן בלידה עוד אבל עובד כוכבים א"נ אמר ליה הכי אין בדבריו כלום הס"ד ומה"ד בכור ספק ויאכלנו במומו דשמא בכרה והאי. תיבות ואין צריך עוד ליתן ולדה לכהן ל"ש: כח) תלא מילתא שצריך: כט) לכך שטענן המוכר להכריז: ל) ביציאתו. ואי קשיא הא תנן שתמא המבכרת שהפילה שליא ישליכנה לכלבים ומשנת ראב"י קב ונקי תרין הכי היינו טעמא כדי לפרסמה לכל אבל התם אין לפרסם דכ"ע ידעי דפיטורה הואיל ושליא הפילה דשליא כולד לפטור דאין שליא בלא ולד וטעמא דמותרת בתנאה ולא בעי קבורה מפרש התם: לא) מטמאה בהחרה במגע: לב) ולד היה שנימוק ופרכינן אמאי: לג) ויש מהן שילדו: לד) ואח"כ אומר שם כאן: לה) תמלאנה משמע דאינה: לו) ובשמעתין היא פלוגתא: לז) קדשים כדתניא בתמורה בפ' אלו קדשים משום: לח) הא בכלל גואל: לט) דבהי רבינו לריכים ביאור להא נמטת גם בבכור ומעשר טהג תמורה וכן לעיל קרוכה ונמלכ בזמומו לבעלים וחולי דטמ"ס ול"ל בכור ומעשר אין תמורתן קריבה ונפקא ליה מדכתיב גבי בכור קודם הס קריבין והן תמורתן קריבה ומעשר נמי ילפינן העברה מבכור.

והתניא רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון: מחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר והרי הן כבכור מה בכור קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו אף מחוסר זמן קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו ואדיליף מבכור נילף מקדשים מסתברא מבכור הוה ליה למילף שכן גואל מום תמורת אכילה אדרבה מקדשים הוה ליה למילף שכן קדוש במתנות פשוט אלא רבי שמעון העברה העברה גמיר היכי דמי טינוף אמר רבא כדאמרי רעותא דצלתא אצר חיותא ושמואל אמר בעבועי דדמא וצריך להראותו לחכם חכם מנא ידע אמר רב פפא רועה חכם אמר רב חסדא הרי אמרו ג) יצירת הוולד באשה ארבעים יום בעי רב חסדא בבהמה בכמה אמר ליה רב פפא לאביי לאו היינו דזעירי דאמר זעירי אין טינוף פחות משלשים יום ההוא לקבל איתמר מצינו לוקח מעובד כוכבים לוקח מישראל מאי אמר רב בכור ודאי דאם איתא דבכרה אישתבוחי הוה מישתבח ליה ושמואל אמר בכור ספק סבר לשחיטה קא בעי ליה ורבי יוחנן אמר חולין ודאין מאי טעמא אם איתא דלא בכרה כיון דאיכא איסורא אודועי הוה מודע ליה תניא כוותיה דרבי יוחנן דאמר חולין אם לא הודיעו יהולך ושוחט ואינו נמנע לימא תיהוי תיובתא דרב ושמואל התם במוכר תליא מילתא הכא בלוקח תליא מילתא: **מתני'** רבי אליעזר בן יעקב אומר בהמה גסה ששפעה חררת דם הרי זו תקבר ופטורה מן הבכורה: **גמ'** תני רבי חייא אהנה מטמאה לא במגע ולא במשא ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא אמאי תקבר כדי

עובד כוכבים אי נמי מ"ל הכי אין בדבריו אמת ויש ללמוד מפירושו דעובד כוכבים אפילו מסיח לפי תומו אינו נאמן להשביח מקמו אומר כן ועוד יש לפרש דאשתמוטי להכא היינו שכבר נפטרה מן הבכורה כ): **רבי** יוחנן **אמר** חולין **ודאי.** בהלכות גדולות פסק כר' יוחנן ובגיליון (דף ד:) אמרי' רב ורבי יוחנן הלכה כרבי ובפ' מי שהוציאוהו (עירובין ד' מז:) אמרינן שמואל ור' יוחנן הלכה כרבי יוחנן: **התם** במוכר **תליא מילתא.** שיודע המוכר בלוקח שקונה לשחוט ועובר כ) בלמו דולפני עור מס אינו מודיעו לוקח לא מיבעי ליה למסוקים לדעתיה שמכר אמה או בתה: **הכא** בלוקח **תליא מילתא.** שעליו לאחוז בבהמתו מס היא חייבת בבכורה: **בהמה גסה ששפעה חררת דם הרי זו תקבר.** פ"ק דתמורה (חולין דף עז.) המבכרת שהפילה שליא ישליכנה לכלבים כדמפרש התם משום ג) דנאמוך מיעוטא דנדמה למחצה דנקבות הכא שאני כדמפרש בגמרא כדי לפרסמה שנפטרה מן הבכורה ומה שאינו דוחק בגמרא לומר כן הא משום דרבי חייא דקאמר וכי מאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא אמאי תקבר ומשני כדי לפרסמה כו' בלמו הכי ד) צריך היה טעם לפרסום הלא ה) קאמר ר' חייא לא ניחא ליה כל כך שתקבר מטעם פרסום כיון דאפי' ו) יודע שילדה דבר הקדוש לא בעיא קבורה משום דבטלי רבי

בילדתו יח): **גמ'** אינה מטמאה ז) במגע ובמשא. בגמילה. השתא ס"ד משום הלא חייסינן שמא בלע ולד ג) נימוק (ג ק) אמאי תקבר: ומשני

והפניה. בחוחמת: **והרי הוא.** כלומר ובדבר זה יש לו דין בכור: **מה בכור קדוש לפני זמנו.** שהרי קדושתו מרחם: **אף מעשר קדוש לפני זמנו.** דממוסר זמן נכנס לדיר: **נילף מקדשים.** משלמים שמין יכול להקדישן מחוסר זמן שמין קדושה חלה עליהן כדאמרינן בתורת כהנים ה) ומיום השמיני והלאה ילה לקרבן אשה לה' ו) מין לי אלא למשה מנין אף להקדיש תלמוד לומר לקרבן: **שכן גואל מום תמורת אילוף.** בכור ומעשר אין נפדין דבכור נאמר (במדבר יח) לא תפדה ובמעשר (ויקרא כז) לא יגאל אבל קדשים נפדין ז) בזמומן. ח) וקדושין בזמומן קדושה גמורה מה שמין כן בקדשים כדאמרינן בפירקין לגעיל (דף יל.) כל הקדשים שקדש מום קבוע להקדשן כו' חוץ מבכור ומעשר. ובכור ומעשר אין תמורתן קריבה דכתיב לא תפדה קדש הם את דמם תזרוק וגו' ומהכי הן קריבין ואין תמורתן קריבה במסכת תמורה בפרק אלו קדשים (דף כא.) אבל שאר קדשים תמורתן קריבה כדאמרינן בפירקין לגעיל (ד' יל:) לך קדשיך ט) אלו התמורות: **אילוף.** בכור ומעשר נאכלין בזמומן זה ליגאל וזה להכן אבל קדשים שנפל בהן מום נפדין: **פשוט וכר קדוש במסנתם.** מעשר וקדשים נוהגין בפשוט ואינם לריכין להיות זכרים ולריכים להקדישם בידים ואינם במתנות כהונה י) ומעשר כ) ושלמים נאכלין לבעלים כדמפרש בפרק מעשר בהמה (לקמן דף טו.) למעשר ל) הוי שלמים אבל בכור אלו פשוט הוא ואינו נוהג אלא בזכרים אך בכור שור לא תפדה. ובמעשר כתיב לא יגאל אבל קדשים נפדין. בכור ומעשר קדשי אפילו בעלי מומין דכתיב במעשר טוב ברע. ובכור שנולד בעל מום קדוש. קדשים אין דינן להתקדש אלא תמימים ם) בכור ומעשר (ליכא) תמורה דבכור ילוף העברה ממעשר ובמעשר כתיב לא ימיר ואין תמורתו קרבה. קדשים תמורתן קרבה: בכור ומעשר נאכלין לבעלים בזמומן בלא פדיון וקדשים אין נאכלין אלא לכהנים ומיוס השמיני ואילך ע) וטהור בגיר מהכא מיל בעלמא הוא: **בהמה טמאה.** פ) שהתה מקבלה זכר על הטינוף דניחא ולד הוא ומיפטרא מן הבכורה: **נאו היינו דועירי.** יא) דקאמ"ל דהכי אמר דשלשים יום ק) שהוא ר) טהור להבדלות ויום ל"ל נימוק ויוקע (והכי קאמר זעירי אין טינוף מעכב בגידה יג) שאינה מתעברת ולד אחר פחות משלשים יום): **נקבל מיפמר.** יד) מהפילה את עוברי) דאמון אינה מקבלת זכר עד שלשים יום אבל בימי ילדת הולד לא חיילי: **מניינו נוקח מן העובד כוכבים.** מה היינו כדתני [ט:]: **אישתבוחי משתבח ליה.** המוכר אומר קמנה שכבר ביכרה טו) ואין לריך עוד ליתן ולדה לכהן: **ספק.** והאי דלא משתבח מוכר נהכי דשכבר לשחיטה נעי לה: **אם לא הודיעו.** בתרגמה פרקים בשנה מוכר שמכר פרה לשחוט ובו ביום מכר בנה לאחר לשחוט לריך להודיעו אמה מכרתיו(ב) לשחוט ואם לא הודיעו הולך לוקח ושוחט לבן ואינו לריך לחזור ולשאול אם היום נשחטה האם: **האם במוכר פלא טו) רחמנא.** שלריך להודיעו כדאמרינן בשחיטת חולין (פג:) יום אחד [ויקרא כב] יום המיוחד טעון כרוז דהיינו יום המיוחד מרגעה פרקים בשנה מיוחדין לכך יז) שיטעון מוכר להכריז אמה מכרתי לשחוט: **הכא מנוקח פליא מילתא.** דכתיב (דברים טו) בצקך ובלחמך כי שלו עליו להפרים בכורותיו: **מתני'** רבי אליעזר בן יעקב אומר בהמה גסה ששפעה חררת דם הרי זו תקבר. המרה לחסורה בהגאה דשמא ולד זכר היה שנימוק וקדוש בבכורה מ"ל הכי אין בדבריו אמת ויש ללמוד מפירושו דעובד כוכבים אפילו מסיח לפי תומו אינו נאמן להשביח מקמו אומר כן ועוד יש לפרש דאשתמוטי להכא היינו שכבר נפטרה

כדי לפרסמה א ישנפטרה מן הבכורה למימרא דולד מעליא הוא ואמאי אין מטמא לא במגע ולא במשא אמר רבי יוחנן משום ביטול ברוב נגעו בה ואזדא רבי יוחנן לטעמיה דאמר ר' יוחנן רבי אליעזר בן יעקב ורבי שמעון אמרו דבר אחד רבי אליעזר בן יעקב הא דאמרן ר' שמעון מאי היא דתנן ב השליא בבית הבית טמא לא שהשליא ולד אלא ג ישאין שליא בלא ולד רבי שמעון אומר ד ולד נימוק עד שלא יצא: תנן התם ה אין לנפלים פתיחת הקבר עד שיעגילו ראש כפיקה מאי כפיקה אמר רב הונא כפיקה של צמר אמר ליה חייא בר רב לרב הונא רבי פריש לי שתי או של ערב אמר ליה תניא ו פיקה של שתי דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר של ערב רבי אליעזר ברבי צדוק אומר משיראו מטיפיות מאי מטיפיות אמר רב יהודה אמר שמואל משום ר' אליעזר ברבי צדוק כך היו מפרשין בירושלים בכפרידה ז שכוורעת להטיל מימיה ונראית פיקה מתוך פיקה: אמר רב הונא שמעתי שתי פיקות אחת של שתי ואחת של ערב ואין לי לפרש כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן שלש פיקות שמעתי אחת של שתי ואחת של ערב ואחת ח של פיקה גדולה של סקאין ואין לי לפרש כי אתא רבין פירשה משמיה דרבי יוחנן של אשה כשל שתי של בהמה כשל ערב פיקה גדולה של סקאין ט כדתנן יגוש הבא מבית הפרס מארץ העמים שיעורו כפיקה גדולה של סקאין שהוא כחותם המרצופין וישנו בצד העליון של מגופת החבית הלחמית אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה יהלוקח ציר מעם הארץ משיקו במים וטהור יא ממה נפשך אי מיא רובא נינהו כיון דעביד להו השקה טהרי להו ואי רובא ציר נינהו יב ציר לא בר קבולי טומאה הוא מאי איכא משום הנך מיעוטא דמיא הנך בטלו להו ברובא אמר רבי אלעזר ורבי שמעון אמרי דבר אחד. מע"ג דרבנן יג מודו לר' שמעון דבטל כשהוציאוהו בספל לבית המחץ כדאמר בפ' המפלת (דף כו.) מ"מ לא מצאת אמרו דבר אחד

למאה חולין טהורין רבי אליעזר אומר תירום [ה] ותרקב שאני אומר היא סאה שנפלה היא סאה שעלתה וחכמים אומרים [ו] תעלה ותיאכל ניקודים [ז] או קליות או תילוש במי פירות או תתחלק לעיסות ובלבד שלא יהא במקום אחד כביצה ותני עלה אותן חולין לר'

יין נסך מחבית לבור חפי' כל היום כולו לרמון בטל וי"ל דהכא משמיה דריש לקיש [ח] והתם משמיה דר' יוחנן ומיהו קשה לרבי יוחנן דאפי' בטומאה דחולין לקיל [ט] דלייקינן בסמוך ממתניתין ובריית' דטומאה עורכת טומאה דקאמר שמע מינה קב חולין טמאין וכו' כ"ש לתיסור יש לו לעורר תיסור ומילתא דפשיטא היא בכולהי הש"ס לתיסור מעורר תיסור ובפרק הערל (יבמות דף פב:) נמי ממרינן דנתן סאה וטבל סאה כשר עד רובו אבל יתר [י] ממנו לא ולא ממרינן לרמון בטל ובפרק טובל (שבת דף קמג.) [יא] סאה של תרומה שנפלה לתוך ק' של חולין ולא הספיק להעלותה עד שנפלה תחתיה סאה ומיהו אין לומר כל כך להתם משום דסאה הלכה למשה מסיני [יב] אלא משום דסאה טמאה וטהורה אין מטמאה את הטהורה בלח הכשר וטומאה טבולה בטהורה ואוכלין בה בחולין [יג] ניקודים. כגון יבש בש טמאה טהורה: [יד] תעלה. מיבטל ותיאכל עם חוליה [טו] ומשום גזירה [טז] יתן דמים להכהנים או יריס ממנה סאה ותאכל להכהנים: ניקודים. ביוצא כמו יבש היה נקודים (יהושע ט). דעכשיו מע"ג שיש בה טמאה וטהורה אין מטמאה את הטהורה בלח הכשר וטומאה טבולה בטהורה ותיאכל ניקודים: וקליות. נמי דלא מיתכשרי ולא מקבלי טומאה: או תילוש נמי פירות. כמו מי תפוחים ותומים דמי פירות אין מכשירין [יז]: אותן חולין לר' אליעזר מה תהא עליהם. דלרבנן הא ממרינן בטולו בין חולין בין תרומה יהבל נקודים או קליות [יח] : תלה

למאה חולין טהורין. שלא הוכשרו ולא טימאתן בנפילתה: תירום. ירוס משם סאה ותירקב כדין תרומה טמאה שאני אומר כו' ותרומה טמאה תאכל בתלילה: תעלה. מיבטל ותיאכל עם חוליה [ג] ומשום גזירה [ד] יתן דמים להכהנים או יריס ממנה סאה ותאכל להכהנים: ניקודים. ביוצא כמו יבש היה נקודים (יהושע ט). דעכשיו מע"ג שיש בה טמאה וטהורה אין מטמאה את הטהורה בלח הכשר וטומאה טבולה בטהורה ותיאכל ניקודים: וקליות. נמי דלא מיתכשרי ולא מקבלי טומאה: או תילוש נמי פירות. כמו מי תפוחים ותומים דמי פירות אין מכשירין [ה]: אותן חולין לר' אליעזר מה תהא עליהם. דלרבנן הא ממרינן בטולו בין חולין בין תרומה יהבל נקודים או קליות [ו]:

יין נסך מחבית לבור אפי' כל היום כולו לרמון בטל וי"ל דהכא משמיה דריש לקיש [ח] והתם משמיה דר' יוחנן ומיהו קשה לרבי יוחנן דאפי' בטומאה דחולין לקיל [ט] דלייקינן בסמוך ממתניתין ובריית' דטומאה עורכת טומאה דקאמר שמע מינה קב חולין טמאין וכו' כ"ש לתיסור יש לו לעורר תיסור ומילתא דפשיטא היא בכולהי הש"ס לתיסור מעורר תיסור ובפרק הערל (יבמות דף פב:) נמי ממרינן דנתן סאה וטבל סאה כשר עד רובו אבל יתר [י] ממנו לא ולא ממרינן לרמון בטל ובפרק טובל (שבת דף קמג.) [יא] סאה של תרומה שנפלה לתוך ק' של חולין ולא הספיק להעלותה עד שנפלה תחתיה סאה ומיהו אין לומר כל כך להתם משום דסאה הלכה למשה מסיני [יב] אלא משום דסאה טמאה וטהורה אין מטמאה את הטהורה בלח הכשר וטומאה טבולה בטהורה ואוכלין בה בחולין [יג] ניקודים. כגון יבש בש טמאה טהורה: [יד] תעלה. מיבטל ותיאכל עם חוליה [טו] ומשום גזירה [טז] יתן דמים להכהנים או יריס ממנה סאה ותאכל להכהנים: ניקודים. ביוצא כמו יבש היה נקודים (יהושע ט). דעכשיו מע"ג שיש בה טמאה וטהורה אין מטמאה את הטהורה בלח הכשר וטומאה טבולה בטהורה ותיאכל ניקודים: וקליות. נמי דלא מיתכשרי ולא מקבלי טומאה: או תילוש נמי פירות. כמו מי תפוחים ותומים דמי פירות אין מכשירין [ה]: אותן חולין לר' אליעזר מה תהא עליהם. דלרבנן הא ממרינן בטולו בין חולין בין תרומה יהבל נקודים או קליות [ו]:

תירום ותירקב. כירוסלמי מני תפרח וקסה מטו בשופטני עפקינן שמומרין ליהנות בשריפתן ואינם מפיגים ומיניחים פומה לרקב ואין [ח] נו להסמיע מסה שהסאה תחי למיליה הוחיל וסבריה היה להתירה ע"א בטול כלמתי רבנן תעלה ותיאכל כו' וה"ק מו תפרח או תרקב או תפרח ותרקב [ט] אחר שהודו ר' אליעזר לומר תירום ותירקב קתני מתוספתא תירום ותרקב ותפרח [יא] לפיכך מני סכי ופיכך מני סכי וכן נמי מפסקת בפרק מלח פלילה (יבמות דף קד:) [יב] (שפירש לעיל) [יג] נגי קטנה שהלכה [יד] [טו] וכפפריס שלנו גרסינן תלימה פסולה וכירוסלמי גרסינן כשירה ובריש פקום שנהגו (פסחים דף נ"ו:) [טז] כהיות כל הספיחים לפורין חוץ מספיחי כרוב אין הגרסא כן בירוסלמי ומשמעות ר"ת וכיון דתרקב ותפרח כהאי תימה מי תירום וה"ק כו' בירוסלמי הני מלי עלמה ולכלי כסרה בטלים בשמד ומשתמים ות"ל להיכי ותרומה בשמד ומאה ולריך להיכי משום גזל השבח וכמה לכי [יז] מריש מתפרש ליכ"ל גזל השבח י"ל דלא פלוג רבנן: **תעלה** ותיאבל. פי' בקונט' מעלה לשון ביטול הוא ולא לשון הרמה [יח] כדקתני [יט] ר"ת תירום ולרבנן מעלה והא דתנן בפרק [כ] [כא] בתרת של מסכת עלמה התרומה ותרומת מעשר עולין בשמד ומאה ולריך להיכי התם משום הספק דהכא ומי יהיב דמי ומדע דקתני סיפא עלמה וכלאי הכרם אין לריך להיכי ואפ"ה תנן בהו לשון עלייה דתנן מי שהיו לו מבילי תלגן של כלאי הכרם וקתני התם יעלו ויחמתו ויהיו [כב] מותרין ר"ש אומר אין לריך לומר שיעלו אלא שיחמתו ויהיו מותרין ומשום הכי קתני עלייה דלא שייך בה הפסד [כג] כדמפרש נמי בעמע בירוסלמי משום גזל השבח [כד] ומיהו הע"ג לעיקר תקנה משום זה היה מסתבר לתלי להכשיר דבמים דעד כאן לא מיבטל אלא משום גזל השבח

חלש לר"ל דאמר שאני אומר מי משכינן להו כטהורין לגמרי וקאמר יאכלנו נקודים או ילושו: **מה טעם.** לפ משכינן להו חולין גמורין [ז] לרבנן כיון דבטלה [ח] לר"ל הוחיל ואית ליה שאני אומר: **גזירה שמא יביו.** דלי משכינן להו טהורין לגמרי חיכא למימר מי משכינן להו כטהורין לגמרי וקאמר יאכלנו נקודים או ילושו: **מה טעם.** לפ משכינן להו חולין גמורין [ז] לרבנן כיון דבטלה [ח] לר"ל הוחיל ואית ליה שאני אומר: **גזירה שמא יביו.** דלי משכינן להו טהורין לגמרי חיכא למימר

חולין טמאין מייתי [י] לה ומעבד לה נקב ועוד ממין זה וקסבר (ג) [ז] מיבטלה לקב קמא ברובא דהכא קב ועוד וכיון דאיכא קב ועוד משהו ממאה טמא מן התרומה טמאה שנפלו שם ובטלינן עכשיו מגע טמא לשאון את טמא שני וניעור מתורת [י] טהורה ומטרף עם זה והוו להו פלגא ופלגא ולא מיבטל. לשמא טומאה שבטלה חזרה וניעורה טמא [י] טהורה מתורת טהרה: **ת"ל אם טומאה עוברת את הטומאה טהרה יעורר את הטומאה.** בתמיה. כלומר מיס שבקדלה שטהורים הילך יעוררו מיס שבגיר לטמא: **איתיביה.** לרבי ירמיה: **לפר כשר.** של פרה תלמוד: **לפר מקלה.** לפר דעלמא: **לטמא.** את הטובל שם לכלמיד והטובל בגמ הנדה טמא (במדבר יט) [ח]: **ולי אמרת טומאה.** המתבטלת ברוב לא בטלה לגמרי תלא כמאן דליתיה דמי לפי משכחת טומאה מחריתי מלטרפא בהדה נהי להאי לפר [יא] במגע לא מטמא לטהרין דכיון דרובו טהור לחרינן בלפר מקלה נגע שהוא הרוב תבל במשה מיהא לטומאת לילטמא להא מ"מ הטומאה נשא וליטמא להא מ"ש מטמא ת"ש [ב] מטמא לפי' בנדה ת"ש [יב] **בטילה שבטילה.** תמיכת נבילה שבטלה בשאר בשמי תמיכות שמוטות בטלה נבלה ברוב מלטמא למין בשאינו מינו בטל ותאי מין בשאינו מינו הוא: **לפי שאי אפשר לשחוטה שתיעשה נבילה.** [יג] ומאן דגרים שאי לפר לפר לנבילה שתיעשה שחוטה שבשעת היא להא לפר לנבילה שתהא לה תורת שחוטה כלום כגון כי מסרחא לה [יד] פרחה טומאה מינה כלתמרינן לקמן [ע"ב] הרחויה לגר קרויה נבילה ובכי מפרש במנחות [כג.] : ולי אמרת טומאה שבטלה כמאן דליתא דמי לפי משכחת טומאה מחריתי חזרה וניעורה ס"ג נהי להאי לפר [יא] במגע לא מטמא לטהרין דכיון דרובו טהור לחרינן בלפר מקלה נגע שהוא הרוב תבל במשה מיהא לטומאת לילטמא להא מ"מ הטומאה נשא וליטמא להא מ"ש מטמא [ב] מטמא לפי' בנדה ת"ש [יב] **בטילה שבטילה.** תמיכת נבילה שבטלה בשאר בשמי תמיכות שמוטות בטלה נביל